

De legende van de kinderruil

Veel sagen en legenden zijn in de loop der eeuwen om en met huize Eerde verweven. Die wel het langst onder het eenvoudige landvolk bleef leven, is de legende van de kinderruil tussen de burchtvrouwen van Collendoorn en Eerde.

Rudolf, jonker van Collendoorn, heeft liefde opgevat voor Ida, de jonkvrouw van Eerde en vriendin van zijn zuster Kunigonda. Deze laatste probeert haar broeder te overreden van Ida af te zien omdat deze zijn liefde niet beantwoordt. Rudolf echter houdt teveel van Ida om haar zonder meer op te geven.

Na een opwindend gesprek met zijn zuster gaat Rudolf ter jacht en zwerft door de bossen in de richting van Eerde, in de hoop zijn geliefde te ontmoeten. Toevallig heeft Ida het plan opgevat een bezoek te brengen aan haar vriendin Kunigonda van Collendoorn.

Ida met haar page rijden op hun hitten door het Eerderbos, in de richting Beerse.

't Is winter, de sneeuw kraakt onder de hoeven der paarden en de wateren zijn met een ijsvloer bedekt. Ook de Vecht is toegevroren en het ijs blijkt sterk genoeg om hen en de paarden te kunnen dragen.

Zij kwamen nu vlugger bij de oude Hessenweg, die langs Collendoorn voert. Plotseling staakt Ida's hit zijn snelle gang, steekt de kop op met gespitste oren en begint over zijn hele lichaam te beven. "In aller heiligen naam, vooruit, Jonkvrouw", gilt de page.

Het was te laat! Een vervaarlijke wolf breekt door de struiken, gevolgd door een zestal anderen, die zich op de paarden werpen.

Het ziet er voor de jonkvrouw van Eerde hachelijk uit, want de page, die slechts met een degen gewapend is, kan haar weinig hulp bieden. Toch heeft iemand haar hulpgeroep gehoord.

Het is de jonker van Collendoorn, die als de reddende engel op het toneel verschijnt.

Met één welgemikte pijl weet hij de wolf, die het op Ida's hoofd heeft voorzien, te doden.

De jonker tilt de jonkvrouw nu op zijn paard en voert haar naar de dichtbij gelegen herberg aan de oude Hessenweg, waar zij weer op haar verhaal kan komen.



Loeki Leeuwerik vervaardigde een bronzen beeld van één van de hongerige wolven die volgens de legende jonkvrouw Ida van Eerde in 1701 dreigden te verscheuren, wat door haar toesnellende minnaar net op tijd werd verhinderd.

"De hongerige wolf"

Meer dan vijf eeuwen zijn na dit voorval verstreken en nog heet deze herberg "De hongerige wolf" en de plaats waar de jonkvrouw door de wolven werd overvallen, "de wolvenstruik".

Na haar redding door de jonker van Collendoorn voelde Ida zich zodanig aan haar redder verplicht, dat zij hem haar hand schonk.

Toen Rudolf zijn moeder, de burchtvrouw van Collendoorn, met dit feit in kennis stelde, brak er een ware storm los en dreigde ze haar zoon met opsluiting in de kelders van haar burcht.

Waarom was zij er zo fel tegen?

Zij en de reeds vroeg gestorven burchtvrouw van Eerde waren boezemvriendinnen geweest. Ofschoon zelf zeer heerszuchtig van aard, had ze altijd gesidderd voor haar man, die haar gedreigd had met verstoting, als ze hem geen zoon schonk. Nu wilde het toeval, dat de burchtvrouw van Collendoorn en die van Eerde gelijktijdig een kind verwachtten.

De burchtvrouw van Collendoorn had er reeds een voorgevoel van dat het een dochter zou worden. Daarom stelde ze haar boezemvriendin voor, mocht haar voorgevoel bewaarheid worden en de burchtvrouw van Eerde zou een zoon krijgen, de kinderen te ruilen. De goede Mathilde van Eerde wilde haar ongelukkige vriendin wel helpen, maar hoe?

Daarom werd een, ergens in de buurt van Den Ham wonende pater, Thomas de Kluizenaar genoemd, in het complot betrokken, die zijn medewerking verleende onder voorwaarde, dat zo er iets verkeerd mocht gaan, hij van verdere geheimhouding ontslagen zou zijn.

Toen beide aanstaande vaders ten strijde waren (wanneer waren ze het niet?), bracht de burchtvrouw van Eerde een zoon en die van Collendoorn een dochter ter wereld: de kinderen werden nu in 't geheim verwisseld, doch het meisje stierf spoedig.

Later werd de heer van Eerde nog een dochter geboren, de hierboven genoemde Ida. Deze was dus een volle zuster van Rudolf.

Na vele verwickelingen en moeilijkheden (de burchtvrouw van Collendoorn wordt krankzinnig) voelt Pater Thomas zich van zijn gelofte ontslagen en weet nog juist bijtijds de

bloedschennende echt te verhinderen. Rudolf, nu als jonker van Eerde, huwt later met zijn vermeende zuster Kunigonda, jonkvrouw van Collendoorn, en zij worden een gelukkig paar.

(Bron: Website van de Historische Kring Ommen)



Herberg de Hongerige Wolf